

Vojtěch Ziaňko: Nový domov

Za českými horami, až za hranicemi Čech, na středním toku Labe, tam kde se voda moc netřpytila, žil jednou jeden německý vodník. Jmenoval se Fridrich von Waserman. Bydlel tu už dlouho, ale protože se tu rozvíjel průmysl, voda v řece začala být stále víc znečištěná. „Takhle už to dál nejde,“ řekl si jednou, „musím se přestěhovat.“ No jo, přestěhovat, ale kam? Široko daleko neznal nikoho, ke komu by mohl jít. „Půjdu proti směru téhle té řeky a snad na něco narazím,“ řekl si. Sbalil si hrníčky, promoklé fráčky, pět zlámaných greší a vydal se na cestu.

Už několik dní šel proti proudu řeky, ale stále nenarazil na vhodné místo na usazení. Vždycky byla voda moc mělká, studená nebo špinavá. Vždy když narazil na nějaké takové místo, řekl si: „Půjdu dál a určitě najdu něco lepšího.“ Teď už tomu přestával věřit. Když tu jednoho krásného dne uviděl věž kostela a velké množství staveb. „To musí být nějaké město!“ řekl si a rozběhl se kupředu, když už byl blízko. Uviděl na tabuli, že je to Mělník. A jak každý jistě víte, v Mělníku se Vltava vlévá do Labe. Tak si řekl, že půjde proti proudu Vltavy, protože v Mělníku mu chyběli šumaři, kteří sedávali u jeho starého bydla a hráli mu pěkné písničky.

A tak i udělal. Pořád ale nemohl najít vhodné místo pro zabydlení. Už z toho začínal být smutný. Šel už třetí den, když vtom uslyšel slabý hlahol zvonů. Pořádně se zadíval do dále a spatřil obrovitánské město. Hned věděl, že je to Praha, protože Prahu přece pozná každý správný vodník! Zrychlil krok a najednou před sebou uviděl nádhernou řeku. Voda se třpytila, byla čistá, ani mělká a ani moc studená. Hned se mu tady zalíbilo a rozhodl se, že se zde usadí.

Začal si už vybalovat svůj ranec, když tu uslyšel zpěv, moc hezký, který se mu hned zalíbil. Ten ho tak vábil, že se vydal za tou krásnou písni. Když přišel blíž, spatřil před sebou velikou, podivnou budovu, která na sobě měla sochy a podle Fridricha i korunu. Takovou stavbu v životě neviděl. Začal si tu podivnou stavbu prohlížet a obcházet ze všech stran. Najednou za sebou uslyšel kroky. Někdo se k němu blížil. Otočil se a uviděl zeleného mužička – vypadal skoro jako on. Byl asi o půl hlavy vyšší, měl zelený kabátek a promočený šos, ze kterého kapala voda, nejspíš byl před malou chvílí ve vodě. „Dobrý den, pane kolego, promiňte za vyrušení, vy jste tu nový?“ Fridrich mu odpověděl: „Ano, jmenuji se Fridrich von Waserman a jsem tady, abych se sem nastěhoval z Německa.“ Zelený mužiček si ho prohlédl

od hlavy k patě a řekl: „Tak v tom případě se vám, s dovolením, taky představím. Moje jméno je Vodomil Mokrošosý, jsem pražský vodník a klidně se u nás můžeš zabydlet.“ Fridrich mu poděkoval a zeptal se: „Prosím řekl byste mi, co je tohle za budovu a co je to za nádhernou písničku?“ Vodomil mu odpověděl: „Tahle budova je Národní divadlo a ta písnička je z opery a jmenuje se Prodaná nevěsta.“ Fridrich se na chvíli zadíval na divadlo, když v tom přestala hudba hrát a byl slyšet potlesk. Zeptal se: „A kdy bude další představení?“ Vodomil mu na to řekl, že každou sobotu se hraje v divadle jiná opera.

Už se začalo smrákat a oba vodníci tam pořád mlčky stáli. Vodomil to ticho přerušil se slovy: „Už se začíná stmívat, měli bychom jít.“ Fridrich tiše odpověděl: „Ale kam?“ Vodomil jen pokynul, aby ho následoval. Fridrich se za ním teda vydal. Po malé chvilce chození v tom večerním šeru došli až ke Karlovu mostu. „Tady já a mí kamarádi bydlíme, můžeš se tu, jestli chceš, zabydlet.“ Fridrich mu nemohl dostatečně poděkovat, protože ne jenom že našel perfektní místo k zabydlení, ale taky zde bude mít kamarády. Vodomil zapískal a z vody se pomalu nejprve vynořily hlavy, pak celá těla až po nohy. Byli to vodníci jeden jako druhý. Vodomil jim řekl: „Dobrý večer, chtěl bych vám představit našeho nového spolubydlícího, jmenuje se Fridrich von Wasserman. Fridrichu, tohle jsou moji kamarádi a spolubydlící, ten vlevo se jmenuje Blatoušník a ten vpravo se jmenuje Leknín. A tak se spřátelili a od té doby tam začal Fridrich žít a každou sobotu chodil poslouchat opery.“

Jedné březnové soboty napadlo Fridricha, že si půjde zase poslechnout nějakou tu operu, protože jeho přátelé byli zrovna na výletě. Šli se podívat do sousedních řek. Tak se tedy vynořil z řeky, dal si dobrý pozor, aby ho nikdo nespapal, a pádil k divadlu. Cesta nebyla dlouhá, takže tam byl ani ne do pěti minut. Když už byl u divadla, všiml si, že u něj stojí někdo jiný. Někdo mu velmi podobný a přitom jiný. Byla to vodnice, se zeleným kabátkem, suchým šosem a fialovými pentlemi. Vypadala ztraceně. Když se na ni podíval, pocítil, jak mu srdce radostí poskočilo. Není divu, byla to moc hezká vodnice. Přišel k ní blíž, představil se jí a zeptal se jí, co se stalo. Odpověděla mu, že se jmenuje Frída Dresden a je z Německa. „Tak to jsme krajané, wie geht es Ihnen?“ přerušil ji. „Schlecht,“ odpověděla a řekla mu, že musela z Německa odejít kvůli znečištění vody v Labi a že se ztratila a neví, kde by se usadila. „Tak to jsme na tom stejně! Nechtěla byste se usadit tady v Praze pod Karlovým mostem v téhle krásné čisté vodě?“

Frída s radostí souhlasila a zeptala se, co je to za budovu a tu krásnou hudbu. Fridrich jí na to řekl, že je to Národní divadlo a že se zrovna hraje jeho oblíbená opera Prodaná

nevěsta. Frídě se taky moc líbila, tak jí řekl, že kdyby se sem nastěhovala, mohli by sem každou sobotu chodit poslouchat hudbu. „To by bylo krásné,“ usmála se. Tak tam tiše stáli a poslouchali tu překrásnou melodii, která vycházela z divadla. Pak jí Fridrich naznačil, aby ho následovala. Zanedlouho byli u Karlova mostu. Vysvětlil jí, že tady žije se třemi jinými vodníky: Blatoušníkem, Leknínem a Vodomilem. „A co je nejlepší, voda je tu čistá a vhodná pro nás vodníky.“ Když přišli domů, hezky jí ukázali všechny hrnky a dušičky v nich. A tak si Fridrich našel společníci, se kterou každou sobotu chodil poslouchat opery. Oba dva se měli rádi, a tak se jednoho dubnového rána vzali. Byla to pozoruhodná svatba, protože byla jako jediná ze všech pod vodou, a proto byla i slavná a začalo se jí říkat Vltavská svatba.

A potom vždycky večer po opeře sedávali na Karlově mostě a dívali se na Vltavu. Když si ji tak prohlíželi, říkali si, jaká je to nádherná řeka s tajuplnou atmosférou, především při úplňku, a vždycky se jen tiše smáli, jací jsou lidé nevšímaví a neví, kdo se pod hladinou řeky ukrývá.